

OTEC

Tragická fraška

Florian Zeller

*

Přeložil Michal Zahálka, 2015.

Text je autorským dílem, které podléhá ochraně podle autorského zákona. Užití tohoto díla je možné pouze formou dramaturgického studia pro potřeby inscenace díla. Jakékoliv jiné užití, zejména rozmnožování nebo poskytování třetím osobám, podléhá sankcím dle § 152 trestního zákoníku. V případě zájmu o provozování nebo jiné zpracování díla je nutno požádat o zprostředkování autorských práv na text i na překlad zvlášť u agentur DILIA a Aura-Pont, a to následovně:

text © Florian Zeller c/o DILIA

překlad © Michal Zahálka c/o Aura-Pont

„Když vyděšený člověk hledá v cizím městě místo k žití, ochranné kouzlo vědění ho znenadání opustí. [...] Na domy se nedívá zdaleka tak, jako se ony dívají na něj.“

- Tennessee W.

(Pozn. překl.: Williamsova povídka The Malediction citována ve vlastním překladu z originálu in: WILLIAMS, Tennessee. Collected Stories. New York: New Directions Publishing, 1994. S. 147.)

*

André, osmdesátník
Anne, jeho dcera
Pierre
Laura
Muž
Žena

*

1.

V Andrého bytě.

Anne: No tak? Co se stalo?

André: Nic.

Anne: Tati.

André: Co?

Anne: Povídej.

André: Vždyť říkám. Nic se nestalo.

Anne: Nic se nestalo?

André: Vůbec nic. Ty se sem přiřítíš, jako by se stala nějaká...
Ale nestalo se nic. Vůbec nic.

Anne: Nic?

André: Nic.

Anne: Ona mi volala.

André: No a co? Co to dokazuje?

Anne: Odešla odsud s pláčem.

André: Kdo?

Anne: Takhle se chovat nemůžeš.

André: Ale snad jsem ve svém bytě, ne? Já to jednoduše nechápu. Tu ženskou neznám. Nic jsem po ní nechtěl.

Anne: Má ti pomáhat.

André: Pomáhat s čím? Já ji nepotřebuju. Nikoho nepotřebuju.

Anne: Prý jsi jí říkal, že je hloupá děvka. Nebo co.

André: Já?

Anne: Jo.

André: Možná. Zapomněl jsem.

Anne: Brečela.

André: Jen proto, že jsem jí řekl...

Anne: Ne. Protože's... Podle všeho...

André: Já?

Anne: Jo. Garnyží.

André: Já že jsem, garnyží... Co je to za nesmysl?

Anne: To mi řekla. Říkala, že jsi jí vyhrožoval. Násilím.

André: Ta ženská se zbláznila, Anne. Garnyží že bych... Si mě představ! Vidíš... Evidentně netuší, co říká. Násilím? Garnyží? Ne, je jen dobře, že je pryč, povídám. Úplně cvoklá je. Dobře, že je pryč. Věř mi. Tím spíš, že...

Anne: Že co?

André: Co? Hele... Jestli chceš něco slyšet, mám podezření, že...

Anne: Že?

André: Že...

Anne: Že co?

André (*šeptá*): Nechtěl jsem ti nic říkat, ale podezírám ji, že...

Anne (*netrpělivě*): Z čeho, tati?

André: Že mě okradla.

Anne: Isabelle? Prosím tě. Co to povídáš?

André: Povídám, že mi ukradla hodinky.

Anne: Hodinky?

André: Jo.

Anne: A prostě ztratit jsi je nemohl.

André: Ne, ne, ne. Už jsem ji chvíli podezíral. A tak jsem nastražil past. Položil jsem hodinky někam na oči, abych viděl, jestli po nich půjde.

Anne: Jo? A kam's je položil?

André: Co? Někam. Už nevím. Ale faktem je, že nejsou k nalezení. Zmizely. Důkazem je, že je nemůžu najít. Ta holka mi je čmajzla. Víím to. No, a tak jsem jí možná řekl... Jak říkáš. Možná. Snad jsem se trochu rozčílil. Beru. Prosím. Ale proboha, Anne, to s tou garnýží, to už... To už prostě blouzní, nic víc.

Anne se posadí. Působí rozrušeně.

André: Co ti je?

Anne: Já už fakt nevím, co dál.

André: Co s čím?

Anne: Musíme si promluvit, tati.

André: A co jako děláme teď?

Anne: Jakože vážně.

Pauza.

Anne: Byla už třetí, kterou's...

André: Ale vždyť povídám, že ji nepotřebuju! Ji ani nikoho dalšího. Postarám se o sebe v klidu sám!

Anne: Nehledala se snadno, víš? Není to jednoduchý. Dost se mi líbila. Měla přednosti. Měla... A teď tu už nechce pracovat.

André: Tak hele, posloucháš mě vůbec? Ukradla mi hodinky! Hodinky, Anne! Měl jsem je roky. Odjakživa! Měl jsem je rád. Byla to... Se zlodějkou žít nehodlám.

Anne (*unaveně*): Díval ses do skříňky v kuchyni?

André: Co?

Anne: Do skříňky v kuchyni. Za mikrovlnku. Tam přece schováváš cennosti.

Pauza.

André (*ohromeně*): Jak to víš?

Anne: Cože?

André: Jak to víš?

Anne: Prostě vím. Díval ses tam po těch hodinkách?

André: Co? Jo. Já... Asi jo.

Zamračí se.

Anne: Tati, musíš si uvědomit, že sem nemůžu chodit každý den. Je to...

André: Však nemusíš.

Anne: Ale ano. Nemůžu tě tu nechat samotného.

André: Ale proč, prosím tě? Vždyť je to urážka, tak je to.

Anne: Ale ne, žádná urážka. Musíš se smířit s tím, že někoho potřebuješ. I kdyby jen kvůli nákupům. Nemluv o... tom ostatním. Já sama to prostě neobstarám.

André: Hrabala ses mi ve skříňce?

Anne: Co?

André: Anne. Přiznej se. Hrabala ses mi ve skříňce?

Anne: Ale ne.

André: No a jak teda víš... No, že... Že někdy... Svoje cennosti... Na... No. Zkrátka – jak to víš?

Anne: Já nevím, asi jsem ji někdy náhodou otevřela.

André je v šoku. Vydá se do kuchyně.

Anne: Kam jdeš?

André odejde.

Anne: Ničeho jsem se nedotkla, tati. Neboj. Slyšíš? Tati? Ničeho jsem se nedotkla. (*Skoro sama pro sebe*) Takhle to

prostě nejde dál. Nejde. Takhle to... Už to není možný. Tak mě prosím pochop.

Vrací se. Má hodinky.

Anne: Máš je?

André: Koho?

Anne: Hodinky.

André: Aha. Jo.

Anne: Tak vidíš, že tu Isabella nebyla pro nic za nic.

André: Protože jsem je schoval. Naštěstí. Akorát včas. Jinak bych ted' vůbec netušil, kolik je hodin. Je pět odpoledne, kdyby tě to zajímalo. Mě to třeba zajímá. Promiň, že žiju. Potřebuju vědět, jaká část dne zrovna je. Ty hodinky nosím odjakživa, víš? Kdybych je ztratil, už by mi nepomohly.

Anne: Vzal sis prášky?

André: Jo. Ale proč se... Proč na mě vždycky koukáš, jako by se něco dělo? Všechno je v pořádku, Anne. Svět jde dál. Vždycky's byla taková. Ustaraná. Až zbytečně. Jako tvoje matka. Byla zrovna taková. Pořád měla strach. Pořád hledala důvody mít strach. Ale takhle svět nefunguje. Jasně, jasně... Řekneš, že jsou tu taky... Stíny kolem nás. Ale obecně vzato *ne*. Chápeš to? Musíš to pochopit. Tvoje sestra, ta byla vždycky mnohem... Mnohem míň... Nebyla ze světa tak nervózní. Prostě mě nechávala být. A kde vůbec je?

Anne: Budu se stěhovat, tati.

André: Stěhovat, to myslíš...

Anne: Žít jinde.

André: Jo. Proč ne. V pohodě.

Anne: Odjedu z Paříže.

André: Aha, fajn. Proč?

Anne: Už jsem ti to říkala. Vzpomínáš?

Krátká pauza.

André: A proto chceš, aby u mě byla ta ošetřovatelka? To kvůli tomu?

Krátká pauza.

André: No jistěže. Krysy opouštějí lod'.

Anne: Už tu nebudu, tati. Pochop to.

André: Jedeš pryč?

Pauza.

André: A kdy? Teda, chci říct... Proč?

Anne: Někoho jsem potkala.

André: Ty?

Anne: Ano.

André: Ale... Nějakého muže?

Anne: Aha.

André: Vážně?

Anne: Jako by to bylo k nevíře.

André: Ne, já jen... Od chvíle, co... Jak se to jmenoval?

Anne: Antoine.

André: Ano. Po Antoinovi jsi přece neměla moc... A čím se živíš?

Anne: Žije v Londýně. Stěhuju se k němu.

André: Ty? Do Londýna? Ale to přece ne, Anne?! Prosím tě, mysli. Anne... V Londýně celej rok prší!

Pauza.

André: Znáš ho?

Anne: Znáš. Už jste se viděli.

André: Určitě?

Anne: Ano, tati. Několikrát.

André: Fakt?

Pauza. Snaží se vzpomenout.

André: Jestli to dobře chápu, tak mě opouštíš. Je to tak? Necháš mě samotného...

Anne: Tati...

André: Co se mnou bude?

Pauza.

André: A proč nejde on do Paříže?

Anne: Má tam práci.

André: Ty máš práci tady.

Anne: Ano, ale já můžu pracovat z domova. Nemusím být v Paříži.

André: Aha.

Anne: Víš, pro mě to dost znamená. Jinak bych nikam nejela-
Já... Fakt ho miluju.

Pauza. Nic neříká.

Anne: Budu za tebou často jezdit. Někdy na víkend. Ale nemůžu tě tu nechat samotnýho. To nejde. O to jde. Jestli si nenecháš pomoci od sestřičky, tak budu muset...

André: Co?

Pauza.

André: Co budeš muset?

Anne: Musíš mě chápat, tati.

André: Co budeš muset udělat?

Ona přivře oči. Pauza.

André: Anne... Co budeš muset?

Pauza. Tma.

*

2.

Stejný pokoj. André je sám.

André: Musím najít číslo na toho advokáta. Musím mu zavolat. Tak. Nežil jsem tolik let, jen abych se nechal... Jenom tak. Ne. Musím zavolat... Jo. Advokátovi. Vlastní dcera... Vlastní dcera...

Náhle vstoupí nějaký muž.

Muž: V pořádku?

André: Prosím?

Muž: V pořádku?

André: Co tu děláte?

Muž: Prosím?

André: Co tady děláte? Co děláte v mém bytě?

Muž: André, to jsem já... Pierre.

André: Co?

Muž: Nepoznáváte mě? To jsem já, Pierre...

André: Kdo? Co tu děláte?

Muž: Bydlím tady.

André: Vy?

Muž: Jo.

André: Bydlíte tady?

Muž: Jo.

André: Že u mě bydlíte? Ještě to tak. Co je to za povídačku?

Muž: Zavolám Anne.

Jde k telefonu.

Muž: Vaše dcera...

André: Jo, díky, Anne ještě vím, kdo je! Znáte ji?

Krátká pauza.

André: Jste její známý?

Žádná odpověď.

André: Mluvím s váma. Znáte se s Anne?

Muž: Jsem její manžel.

André (*vyvedený z míry*): To vážně?

Muž: Jo.

André: Její manžel? A to jak... jak dlouho?

Muž: Skoro deset let.

Vytočí číslo.

André (*chce se tvářit, jako by nic*): Jo. Jasně. No jo. Jasný. Už deset let? Ten čas tedy vážně letí... Jen jsem myslel... Ne? Že jste se rozvedli.

Muž: Kdo? Já s Anne?

André: Ano. Ne?

Muž: Ne.

André: To víte jistě? Teda, chci říct, že... Víte to jistě?

Muž: Víím, André.

André: A co to bylo s tou Anglíí? Neměla se snad stěhovat do Londýna kvůli... Ne?

Muž (*do telefonu*): Haló, zlato. Jo, to jsem já. Řekni – už jsi skončila? Ne, žádný problém, tatínkovi jen není moc dobře. Asi by tě rád viděl. Ano. Výborně. Fajn, my počkáme. Tak zatím. Ano. Nezasekni se. Ne, ne. Pusu.

Zavěsí.

Muž: Brzo bude tu. Šla jen na nákup. Hned tu bude.

André: Říkala mi, že se stěhuje do Londýna. Nedávno mi to říkala.

Muž: Do Londýna?

André: Ano.

Muž: A co by dělala v Londýně?

André: Poznala jednoho Angličana.

Muž: Anne?

André: Ano.

Muž: Tomu nevěřím, André.

André: Ale ano. Zrovna tuhle mi to řekla, nejsem blázen. Říkala, že se odstěhuje. Že bude žít s ním. Říkal jsem jí na to, že to je hloupost, protože tam věčně prší. Vy to nevíte?

Muž: Ne.

André: Ajta.

Muž: Co?

André: Provalil jsem to?

Krátká pauza.

André (*pro sebe*): Provalil jsem to.

Muž: Ale ne, to je v pořádku. Nic mi neřekla, ale určitě mi to chtěla říct brzy...

André: A s tím Angličanem jste to taky nevěděl?

Muž (*pobaveně*): Ne.

André: Ajajaj...

Pauza. Položí mu ruku na rameno.

André: Klid. Odvahu. Všechny nakonec jednou odejdou. Sám dobře vím, o čem mluvím.

Krátká pauza.

Muž: Nechcete něco vypít, než se vrátí? Trochu vody? Nebo džus?

André: Ne, ale řeknu vám... Co že jsem to chtěl? Jo, už si vzpomínám.

Muž: Copak?

André: Jde o tu holku...

Muž: Jakou?

André: No tu ošetřovatelku...

Muž: Lauru?

André: Už nevím, jak se jmenuje. Ta holka, co mi ji tvoje žena chce pověsit na krk. Ošetřovatelka. Tys to věděl? Jako bych se o sebe nemohl postarat sám... Řekla mi, že potřebuju pomoc týhle... A přitom to s klidem zvládám sám. I kdyby se stěhovala do ciziny. Vůbec nechápu, proč se uchyluje k... Hele. Podívej na mě, ... (*Nemůže si vzpomenout na jméno.*)

Muž: Pierre.

André: Jo, Pierre. Podívej na mě. Zvládnou se o sebe postarat sám. No ne? Nejsem snad ještě úplně... No? Co myslíš? Nejsem ještě... (*shrbí se jako stařec*). No co? Souhlasíš? Hele, končetiny mi ještě slouží (*předvede to*), vidíš? Nohy. Ruce. Prostě všechno funguje, jak má. Souhlasíš? No jasně, že souhlasíš. Ale ona? Já nevím, co ji to popadlo. Je tím úplně posedlá. Je to směšný. Směšný. Ona nikdy nevěděla, co je zrovna potřeba. Nikdy. V tom je ten malér. A vždycky byla taková. Už od mala. Není moc bystrá, nebo co. Není... Co říkáš? Moc chytrá. To má po matce.

Muž: Myslím, že to s vámi myslí dobře, André.

André: „Dobře“, „dobře“ ... Já jsem po ní nic nechtěl. A nevím, co chystá. Ale něco jo. Něco kuje, to vím jistě. Mám dojem, že by mě ráda dala do domova... Jo, fakt. Domova... (*pantomimicky naznačí starce*) Mám svoje indicie. Tohle má za lubem. Tuhle mi to říkala. Ale aby bylo jasno: já se ze svého bytu stěhovat nebudu! Nebudu!

Muž: Tohle není váš byt, André.

André: Prosím?

Muž: Vzpomeňte si: přišel jste sem, do našeho domu, dokud se nenajde...

André: Co?

Muž: Ano. Dokud se nenajde další pečovatelka... Protože s tou poslední jste se hádal... S Isabelle.

André: Vážně?

Muž: Ano. Vzpomínáte si na ni? Proto jste u nás doma. Dočasně.

Pauza. André vypadá jaksi ztracený.

André: A vy, Antoine...

Muž: Pierre.

André: Ano. Tak vy mi teda říkáte, že tady jsem u vás doma?

Muž: Ano.

André se hořce zasměje a zvedne oči v sloup.

André: Tak to už přestává všechno.

Otevrou se dveře. Vejde žena, v ruce má nákupní tašku. Není to Anne.

Žena: Tak, dřív to nešlo. V pohodě? Co se stalo?

Muž: Nic zvláštního. Tatínek byl trochu zmatený. Myslím, že tě chtěl... No ne? Chtěl tě vidět.

Žena: Copak je? V pořádku, tati?

On ji nepoznává.

Žena: Tati?

André: Já...

Žena: No?

André: Co to má znamenat?

Žena: Co myslíš?

André: Kde je Anne?

Žena: Prosím?

André: Anne. Kdepak je?

Žena: Ale já jsem tu, tati. Tady jsem.

Uvědomí si, že ji nepoznal. Na muže vrhne nejistý pohled.

Žena: Šla jsem na nákup. Ale už jsem se vrátila. Jsem tu, všechno je v pořádku.

André: Já... Aha? Ale... A cos koupila.

Žena: Kuře. Dáš si? Máš hlad?

André: Jo, proč ne.

Je ztracený. A zasmušilý.

Muž: Půjč, dej to sem. Já to přichytsám.

Žena: Díky.

Muž vezme tašku a odejde do kuchyně.

Žena: Pierre mi volal. Říkal, že ti není dobře?

André: Je mi dobře. Jen... Něco nechápu... Jako na tom všem.

Žena: Co?

André: Těžko se to vysvětluje. Je to těžký. Nepochopila bys to.

Žena: Ale ano.

André: Ale ne!

Pauza.

Žena: Vypadáš nervózně.

André: Já?

Žena: Ano. Vypadáš nervózně. Je všechno v pořádku?

André: Je. To jenom...

Žena: Jenom co?

André (*neklidně*): Seděl jsem tady. Seděl jsem v klidu v obýváku, hledal jedno číslo v seznamu a najednou se objevil tvůj muž a...

Žena: Kdo?

André: Tvůj muž.

Žena: Jaký muž?

André: Co? No tvůj, miláčku. Já muže nemám.

Žena: Antoine?

André: Tvůj muž.

André: Tati, já nejsem vdaná.

André: Prosím?

Žena: Rozvedla jsem se před pěti lety. Zapomněl's?

André: Co? A kdo to je?

Žena: Kdo?

André: Ty to snad děláš naschvál! No přece... on. Co odešel s tím kuřetem.

Žena: S kuřetem? Co to povídáš, tati?

André: No teď, před chvilkou. Někomu jsi přece to kuře podala?

Ona evidentně neví, o čem je řeč.

André: To kuře! Mělas přece před chvilkou v ruce kuře? Kuře. KUŘE!

Žena: Jaké kuře, tati?

André: Děláš mi starosti, Anne.

Žena: Já?

André: Jo, vážně mi děláš starosti. Nevzpomínáš si? Nevzpomíná si. To máš problémy s pamětí nebo co? Měla by ses nechat vyšetřit, holka. Jsou to sotva dvě minuty.

Podívá se, jestli má pořád na zápěstí hodinky. S úlevou.

André: Jsou to dvě minuty. Jo. Kuře na večeři. Cos koupila.

Jde ke kuchyni.

Žena: Asi se pleteš, tati. V kuchyni nikdo není.

André: No to je teda záhada! Ještě před dvěma minutama tu byl.

Žena: Kdo?

Odejde.

Žena: Tati...

Vrací se.

André: Zmizel.

Všude ho hledá.

André: Určitě se někde schovává.

Žena (*s úsměvem*): Muž s kuřetem?

André: Tvůj muž. Proč se směješ? Proč se směješ?

Žena: To nic. Promiň.

André: Vy mě s těma výmyslama dovedete k šílenství.

Žena: Uklidni se.

André: Mám se uklidnit?

Anne: Jo. Pojd' ke mně.

André: Něco tady nehraje. Věř mi, Anno, něco tady nehraje!

Žena: Posad' se ke mně. Pojd'...

André si sedne na pohovku. Je rozmrzelý. Ona se na něj usměje a položí mu ruku na rameno.

Žena: No tak, neboj. Všechno bude v pořádku. Co?

André: Já nevím.

Žena (*něžně*): Ale ano. Neboj se. Vzal sis léky?

André: Co to s tím má co dělat?

Žena: Vezmeš si léky. Ty večerní. A pak bude líp.

André: Začalo to už před nějakou dobou. Dějou se kolem nás divný věci. Nevšimla sis? Byl tu ten chlap a tvrdil, že nejsem u sebe doma. Chlap s vysloveně protivnou náturou. Trochu jako tvůj manžel. Jen horší. V mém vlastním bytě, chápeš to? To je prostě vrchol. Ne? V mém vlastním bytě. Říkat mi, že... Jen... Jsem přece doma, ne? Co? Anne... Jsem u sebe doma?

Usměje se na něj a nic neříká. Připraví léky.

André: Ne?

Pauza.

André: Řekni, Anne, je to snad můj byt?

Pauza. Podá mu léky. Ticho. Tma.

*

3.

Jsme ve stejném pokoji a zároveň i v jiném. Zmizela část nábytku: s postupem scén bude scéna prostší a prostší, až z ní zbude prázdný, nepříznakový prostor. Anne je v pokoji sama. Telefonuje.

Anne: Ne, každou chvíli ji čekám. Já vím. Snad to teď půjde dobře. Jo. Neumíš si představit, jak je to někdy... složitý. Včera mě vůbec nepoznal. Já vím. Já vím. Ještěže mám tebe. Ano. Jo. Ne, jiný řešení nevidím.

Zvonek u dveří.

Anne: Vida, už zvoní. Ano. To bude ona. Ano. Já... Tak zatím. Dobře. Pusu. Já tebe taky. Já taky.

Zavěsí. Jde otevřít. Za dveřmi je Laura.

Anne: Dobrý den.

Laura: Dobrý den. Nejdu moc pozdě?

Anne: Ne, ne. Vůbec ne. Pojd'te dál.

Laura vstoupí.

Laura: Děkuju.

Anne: Čekám vás. Pojd'te dál. Díky, že jste přišla dneska.

Laura: V pohodě.

Anne: Otec je u sebe. Já... Dojdu pro něj. Dáte si něco k pití?

Laura: Ne, díky.

Anne: Posad'te se. Já... No, jak jsem vám říkala, tak... Trochu se mu přičí myšlenka, že...

Laura: To je normální.

Anne: Ano. A kvůli tomu bývá jaksi... No, myslím, že se na mě kvůli tomu zlobí. To jen abyste věděla, že se někdy může chovat trochu... nečekaně.

Laura: Doted' žil sám?

Anne: Jo. Měl byt nedaleko odsud. To se hodilo. Chodila jsem za ním skoro denně. Ale nakonec jsme to museli vymyslet nějak jinak. Už to nešlo.

Laura: Chápu.

Anne: Měli jsme několik pečovatelek, jenže se s nimi těžko snášel. Má takovou náturu... Bylo to dost šílený. Jo. Šílený. Proto jsem ho přestěhovala sem. Přišlo mi to pro něj lepší. Jenže to sama nezvládám. Je to toho moc. A musím pracovat. Musím... Jo. To kvůli tomu jsem... Chtěla někoho na výpomoc.

Otevřou se dveře. Vejde André. Na sobě má pyžamo.

André: Zvonil někdo?

Anne: No, vidíte... Tati. Chtěla bych ti představit Lauru.

Laura: Dobrý den, pane.

Anne: Jak jsem říkala, Laura přišla dneska, abyste se mohli seznámit.

André: Dobrý den, slečno.

Laura: Dobrý den.

André: Jste... překrásná.

Laura: Díky.

André: Ale... Známe se? *Známe se*, je to tak?

Laura: Ne, myslím, že ne.

André: Určitě?

Laura: Skoro určitě.

André: Jste mi povědomá.

Laura: Vážně?

André: Ano. Nebo ne? Mám dojem, že jsem vás už viděl.

Laura: Možná, nevím.

Anne: Vida. Takže, Laura přišla, aby si trochu udělala obrázek o tom, jak žiješ a jak by ti mohla pomáhat...

André: Já vím, zlato. Já to vím. Říkalas mi to už stokrát. *(Lauře)* Moje dcera mele dokola to samé. Znáte to... S věkem... Dáte si něco k pití?

Laura: Ne, ale děkuju.

André: Určitě? Malý aperitiv? Je snad už čas na aperitiv, ne? Kolik je? Je... Kde mám jen...? Kde... Ale... Jen... Moment, hned jsem tu. Hned jsem tu.

Odejde do kuchyně.

Anne: Jde si pro hodinky.

Laura: Aha.

Anne: Ano. Je velice... dochvilný. I když je v pyžamu uprostřed odpoledne.

Laura: Asi se šel po obědě natáhnout.

Anne *(v rozpacích)*: No jistě. Ano.

Pauza.

Laura: Každopádně je okouzující.

Anne: Je. Ne vždycky. Ale většinou, ano, to je okouzující. Má svou náтуру.

Laura: Tím líp.

André se vrátí s hodinkami.

André: Přesně jak jsem si myslel, je čas na aperitiv. Mám dvoje hodinky. Vždycky jsem měl dvoje. Jedny na ruce a jedny v hlavě. Odjaktěživa. Copak si dáte, slečno?

Anne: Tati...

André: No co? Můžu snad ještě návštěvě nabídnout něco k pití, ne? Co si dáte?

Laura: A co si dáte vy?

André: Trošku whisky.

Laura: Tak já taky.

André: Skvěle. Dobrá, dvě whisky. Dvě! Anne, tobě ani nenabízím. (*Lauře*) Nepije alkohol. Nikdy.

Anne: Je to tak.

André: Nikdy. Ani trochu. Následkem toho je tak...

Anne: Tak?

André: Střízlivá. Její matka byla zrovna taková. Byla to ta... nejstřízlivější žena, jakou jsem kdy poznal. Zato Annina mladší sestra, ta... To byl jiný případ.

Laura: Máte dvě dcery?

André: No jo. I když o té druhé už dlouho moc nevím. O Elise.
A přitom byla moje oblíbená.

Pauza.

André: Tys o ní nic neslyšela? Nechápu, že se vůbec neozve..
Vůbec. Úžasná holka. Malířka. Umělkyně. Prosím, vaše
whisky.

Laura: Děkuju.

André: Na zdraví.

Připijí si.

André: Za panáka whisky dal bych nevímco. Co vy?

Laura: No, víte, nejsem zrovna...

André: Že *ne*? A čím se živíte?

Laura: No, já... Já se starám o... O jiné.

André: O jiné?

Laura: Jo. Pomáhám těm, kteří to potřebují.

André (*k Anne*): Jako ty holky, co mi chceš za každou cenu
vnutit?

Pauza.

André: To musí být těžká práce, ne? Den za dnem trávit s...
(*Pantomimicky naznačí invalidu*) Ne? To já bych nesl.

Laura: A co jste dělal vy?

André: Já byl tanečník.

Laura: Vážně?

André: Ano.

Anne: Tati...

André: Co?

Anne: Byls inženýr.

André: Co ty o tom víš? (*Lauře*) Nejvíc jsem stepoval.

Laura: No páni!

André: Jako by vás to ohromilo.

Laura (*se smíchem*): Trochu, ano.

André: A proč? Neumíte si představit, jak stepuju?

Laura: Ale jo. Já jen že... step se mi vždycky moc líbil.

André: Vám taky? A ještě něco dovedu. Jednou vám to předvedu.

Laura: Budu ráda.

On vstane a udělá pár směšných kroků, Laura se rozesměje. On přestane.

André: Proč se smějete?

Laura (*pořád se směje*): To nic. Pardon. Pardon.

André se také začne smát.

André: Nevěříte mi?

Laura: Ale ano. Jen...

André: Jen co?

Laura: To jen... ta whisky.

André: Hele, už to mám. Už vím, koho mi připomínáte. Už vím, koho mi připomíná.

Anne: Koho?

André: Elise. Jo, je to tak. Elise, když byla v jejím věku.

Laura: Elise?

André: Mou druhou dceru. Tu mladší. Je to anděl. Ne?

Anne: Já nevím.

André: Ale jo. Něco tam je.

Anne: Možná, něco málo.

André: Něco tam je. Ano.

Laura: Fakt?

André: Ano. Třeba ten... Ten nesnesitelně debilní smích.

Všichni se přestanou smát. Pauza.

André: Dostal jsem vás, co? Ha, ha.

Krátká pauza.

André: Jsem takový. Rád ostatní překvapuju. Takový můj svébytný humor.

Krátká pauza.

André (*najednou vážně*): Pochopte, je to jednoduché. Žiju v tom bytě už... dlouho. Mám k němu silnou vazbu. Koupil jsem ho před víc jak třiceti lety. Představte si to. Ještě jste nebyla na světě. Je to velkej byt. Příjemnej. Ohromnej. Byl jsem tu šťastný. Zkrátka. Moje dcera má o ten byt zájem.

Anne: Co to povídáš?

André: Jenom vysvětluju. Moje dcera dojde k závěru, že už nejsem samostatný. A tak se sem nastěhuje. Prý aby mi pomáhala. S chlapem, co ho poznala teprve nedávno, po rozvodu, a který na ni má, a to zdůrazňuju, velmi špatný vliv.

Anne: Ale tati, co to říkáš?

André: A teď by mě chtěla přesvědčit, že už se o sebe nezvládnou postarat. Příští krok bude, že mě nechá poslat nevím kam... Anebo právěže vím, kam. *Já to vím*. A to všechno, aby dostala můj byt, je to tak mnohem praktičtější.

Anne: Tati...

André: Jenomže to se nestane. To říkám rovnou. Nehodlám odsud odcházet. V žádném případě. Dokonce myslím, že vás ještě pochovám. Obě dvě. Přesně tak. Obě vás pohřbím. Tak. U vás si ještě nejsem jistý... Ale Anne, tu jo. Je to pro mě věc cti. To *já* budu dědit po ní. Ne naopak. A na jejím pohřbu pronesu řeč o tom, jaká to byla necitlivá manipulátorka.

Anne: Moc se omlouvám, slečno.

André: A pročpak? Slečna to moc dobře chápe. To ty to nechápeš. (*Lauře*) Snažím se jí už kolik měsíců vysvětlit, že se o sebe postarám sám. Ale ona mě prostě nechce slyšet. Odmítá to. A když už jste tady a když už se živíte právě tím, že „pomáháte jiným“, třeba byste mi mohla pomoci jí to jednou pro vždy vysvětlit: Já nepotřebuju pomoc, od nikoho, a z tohoto bytu neodejdu. Prostě chci nechat na pokoji.

Budete-li tak laskava a výše zmíněné jí vysvětlíte, budu vám nesmírně zavázán. Tečka.

Dopije, vstane, a z kapsy vytáhne lístek, který hodí na stůl, jako by platil spropitné.

André: Takže těšilo mě a sbohem.

Odejde.

Laura: Když jste říkala, že má svou náтуру, tak to nebyl jen řečnický obrat.

Anne: Nebyl... Promiňte.

Anne působí značně rozrušeně.

Laura: Nic si z toho nedělejte. Takové reakce jsou běžné.

Anne: Já se omlouvám.

Laura: Půjde to dobře. Jsem si jistá. Nic si z toho nedělejte.

Krátká pauza.

Laura: Všechno půjde dobře.

Anne: Myslíte?

Pauza. Laura usrkne whisky. Pauza. Tma.

*

4.

Anne je sama – a přitom mluví, jako by mluvila k někomu a odpovídala na otázky.

Anne: Nemohla jsem spát. Byla jsem tak unavená, tak strašně unavená, že už jsem vůbec nemohla usnout. A tak jsem vstala. Šla jsem k němu do pokoje. K tátovi. Spal. Vypadal jak dítě. Měl otevřenou pusou. Působil pokojně. Tak klidně. A nevím, co mě popadlo, ale položila jsem mu ruce na krk. Jen zlehka. V rukou jsem cítila úder jeho srdce. Bylo to jako motýlci. A pak jsem stiskla. Ruce. Silně jsem je stiskla. Neotevřel oči. Nezavřel pusou. Stačilo to jenom vydržet. Minutu. Ani ne. Příšerná chvíle. Bez hnutí. Ale bylo to tak zvláště něžné. Něžné a bez hnutí... Když jsem povolila, když jsem odtáhla ruce, cítila jsem, že nedýchá, že už je konečně po všem. Motýlci jako by odlétli. A on se lehounce usmíval. Byl po smrti. Byl po smrti, ale zdálo se, jako by mi děkoval.

Pauza. Tma.

*

5.

Anne prostírá k večeři, Pierre si čte noviny. V kuchyni se peče kuře.

Anne: Ne, šlo to dobře. Aspoň myslím. Říkala, že od zítřka bude docházet.

Pierre: Sem?

Anne: Ano.

Pierre: Výborně.

Anne: Ano. Nejdřív na zkoušku. Hrozně jsem se bála, že to nepůjde. Ale nakonec šlo. Byl okouzlující.

Pierre: Typický.

Anne: Jo. A ona je moc milá. A schopná. On se před ní začal předvádět...

Pierre: Vida?

Anne: Jo. To kdybys viděl... Namluvil jí, že byl tanečník. Stepař.

Pierre (*s úsměvem*): Páni...

Anne: No jo. Smála se. Ale neposmívala, chápeš. Má v sobě takovou laskavost. Uklidnilo mě to. Ani to neumím popsat. Jako by měla moc... No zkrátka že by si mohli rozumět...

Krátká pauza.

Anne: Říkal, že mu připomíná Elise.

Pierre: Jo? Kolik jí je?

Anne: Nevím. Třicet. Tak nějak.

Pierre: Je pěkná?

Anne: Proč? Co tě to zajímá?

Pauza.

Pierre: Co je ti?

Anne: Mně?

Pierre: Jo. Chováš se divně. Jestli to šlo dobře, tak to je dobrá zpráva, ne?

Anne: Jo, jo.

Pierre: No tak? Co se děje? Řekni.

Anne: Já jen...

Pierre: Co?

Anne: Před chvílí... Když mě nepoznal... Když jsem se vrátila z nákupu. To mě... Já ti nevím. Nějak to se mnou zamávalo.

Pierre: Chápu.

Anne: Je to pro mě těžký.

Pierre: Klid. Pojd' ke mně.

Anne: Viděla jsem mu to na očích. Nepoznával mě. Ani trochu. Byla jsem pro něj úplně cizí.

Pierre: Musíš si zvyknout.

Anne: Nejde mi to.

Pierre: Podle mě si vedeš dobře.

Anne: Vůbec ne. Někdy se mi zdá, že to nezvládnou. A on pořád mluví o Elise. Vůbec nevím, co na to mám říct. Jsem v koncích.

Pierre: Pojd' sem...

Krátká pauza.

Anne: Tuhle jsem měla hroznej sen. Zdálo se mi, že ho škrťm.

Pauza. Ona se sbírá.

Anne: Dal jsi kuře do trouby?

Pierre: Jo. Hotový bude už... za deset minut. Máš hlad?

Anne: Ne.

Pauza. Ona se usměje.

Anne: A ty? Jakej's měl den?

Vstoupí André. Vidí Pierra. Nepoznává ho. Svraští čelo.

Anne: Za deset minut půjdem jíst, tati. Všechno v pořádku?

André: Naprosto, zlato. Všechno je... Všechno mi... Ale...
Dobry den.

Pierre se na něj matně usměje.

Anne: Máš hlad, tati?

André: Mám, mám. Ale... Dneska máme návštěvu?

Anne: Ne, proč?

André: Jen tak, jen tak...

André se zkoumavě zadívá na Pierra. Pauza.

Pierre (*k Anne*): No, nic zvláštního. Pár schůzí. Nic zvláštního. Simon nám pořád neodpověděl. Trvá to dýl, než se čekalo. Snad si před koncem měsíce plácnem. A ty?

Anne: No, říkám. Byla tu Laura. Vid', tati? Laura tu před chvílí byla.

André: Kdo?

Anne: Laura. Ta slečna, co přišla před chvílí na návštěvu.

André: Jo, ta.

Anne: A pak už jsem zůstala tady.

Pierre: Nepracovalas?

Anne: Skoro ne. Byla jsem s tátou.

André: Neviděl jste někdo moje hodinky? Nemůžu je najít.

Anne: Pořád?

André: Už chvíli.

Anne: Asi sis je dal do skříně, ne? Do skrýše...

André sebou trhne, má strach, jestli Pierre neslyšel slovo „skříň“ a nemohl by najít jeho skrýš.

André (*tak, aby to slyšel Pierre*): O čem to mluvíš, Anne? Netuším, co myslíš. Jaká skříň? Co? Žádnou nemáme. Žádnou skříň. Ne. Fakt nevím, o čem mluvíš. (*k Anne, skoro šeptem*) Nemohla bys být diskrétnější?

Anne (*potišeji*): Byl ses podívat do skříně?

André: No zrovna teď. Nejsou tam. Někde jsem je musel ztratit. Anebo je někdo ukradl.

Anne: Ale ne.

André (*rozhořčeně, ale pořád šeptem*): Jaký „ale ne“? Někde ty hodinky přece budou. Nevypařily se. Jakýpak „ale ne“? Proč to říkáš, když mi je třeba ukradli?

Anne: Mám se jít podívat?

André: Prosím tě. Nevadilo by ti to? Poněvadž já jsem z toho nervózní. Nervózní. Ztrácím věci. Každý si bere, co ho napadne. Jestli to takhle půjde dál, tak budu brzo úplně nahej. Úplně. A už ani nevím, kolik je hodin.

Anne: Hned jsem tu.

Odejde. Pauza. Pierre si čte noviny. André ho pozoruje. Odkašle si, aby přitáhnul pozornost, jak se to dělává s někým, koho neznáme.

André: *(Odkašle si)*

Pierre nereaguje.

André: *(Odkašle si)*

Bez reakce. André si odkašle ještě silněji. Pierre zvedne hlavu od novin.

André: Ruším vás?

Pierre: Prosím?

André: Jestli vás neruším?

Pierre: Co? Ne.

Pauza. Pierre se vrátí k novinám.

André: Nevíte, kolik je hodin?

Pierre: Vím.

André: Aha. Díky.

Krátká pauza. Pierre si dál čte noviny.

André: A kolik tedy je?

Pierre se podívá na hodinky.

Pierre: Bude osm.

André: Už? Tak to už budeme jíst...

Pierre: Ano. Hned, jak se dopeče kuře. Za deset minut.

André: Dneska bude kuře?

Pierre: Bude. To, co Anne před chvílí koupila.

André: Jsou pěkný. Vaše hodinky. Jsou... Moc pěkný. Jsou... Jsou vaše? Teda, patří vám?

Pierre: Co? No jo.

André: Můžu se podívat?

Pauza. Pierre zvedne hlavu od novin.

Pierre: No a – prý to šlo dneska dobře?

André: Skvěle. A co?

Pierre: No, ta vaše schůzka s tou... pečovatelkou.

André: Jo? Jo. Skvěle. Skvěle. Ona je...

Pierre: Prý se podobá Elise?

André: Vážně?

Pierre: No, já nevím. Já ji v životě neviděl.

André (*pořád myslí na Pierrovy hodinky*): No, ale... Šlo to dobře. Anne byla asi spokojená. Je to hlavně kvůli ní, víte. Já

ve skutečnosti nepotřebuju... No, je to hlavně kvůli Anne.
Mohl bych se na ně podívat? Na ty hodinky...

Pierre: Máte pravdu, je to pro ni důležité. Dělá si s vámi starosti, víte. A je hodně nešťastná, když se hádáte s... No, tak doufejme, že tentokrát to půjde dobře. Co? Že s touhle slečnou budete spokojený. Že jí přichystáte trochu... vřelejší přijetí. Co máte s mýma hodinkama?

André: Nic. Díval jsem se... Chtěl jsem si ověřit, že... Jsou krásné. Moc krásné. Koupil jste si je?

Pierre: Prosím?

André: Ne, já jen... Jestli to třeba byl dárek, nebo jestli jste si je koupil?

Pierre: Koupil, proč?

André: Ale účet už asi nemáte, hádám...

Pierre: O čem to mluvíte?

André: No, o hodinkách.

Pauza.

Pierre: A já mluvím o Anne.

André: Vy ji znáte? No tedy, jako... Jasně, jste její... Je to tak? Jste její...

Krátká pauza.

André: Já jsem její otec. Těší mě. Předpokládám, že se od teď budeme vídat častěji. Jestli jste její nový... Jestli vám to teda bude klapat. Já nevím proč, ale já jsem si s ní nikdy moc nerozuměl.

Pierre se odtáhne.

Pierre: Proč to říkáte?

André: No, tak. Nikdy jsme spolu moc nevycházeli. Na rozdíl od Elise. Mojí druhý dcery. Ta byla úžasná. Ale už měsíce jsem ji neviděl. Asi cestuje. Kolem světa. Je hrozně úspěšná, těžko se na ni zlobit. Maluje. Je malířka. Tak je to jasný. Ale stejně bych byl moc rád, kdyby se někdy stavila. Objal bych ji a celý den bychom jen tak stáli, jako už dlouho ne, jako když byla malinká a říkala mi ještě „tatínku“, „tatínku“. Tak mi říkala. Pěkný, ne? „Tatínku.“

Pauza. Pierre pomalu přejde k Andrému.

Pierre: Můžu se na jednu věc zeptat?

André: Ano.

Přijde k němu ještě blíž. Vypadá to skoro výhruzně.

Pierre: Ale byl bych rád, kdybyste mi odpověděl upřímně. Bez vytáček... Mohl byste to pro mě udělat?

André (*nejistě*): Ano...

Pierre: Takže dotaz zní...

Krátká pauza.

Pierre: Hodláte tady vysírat ještě dlouho?

Pauza. Tma.

*

6.

Anne a André. Později téhož dne.

Anne: Musíme si promluvit, tati.

André: To to začíná.

Anne: Proč to říkáš?

André: Milá zlatá, když někdo řekne „Musíme si promluvit,“ chystá se ti říct nějakou nepříjemnost. Nebo ne?

Anne: Ne. Ne nezbytně.

Krátká pauza.

André: Takže? Co mi chceš říct?

Anne (*dojde jí, že to asi není vhodná chvíle*): Ne, ne. Nic.

Pauza.

Anne: Mluvila jsem s Pierrem.

André: S Pierrem?

Anne: Ano, tati. Mluvila jsem s Pierrem.

André: S tvým manželem?

Anne: Tati... Pierre není můj manžel. Rozvedla jsem se s ním.

André: Tak už se rozhodni.

Anne: Už je to pět let. Ted' žiju s Pierrem. Je to muž, se kterým žiju.

André: Já toho chlapa nemůžu vystát. Je protivnej.

Krátká pauza.

André: Víš? Já ho nesnáším.

Anne: Není to „ten chlap“. Je to muž, kterýho miluju.

Pauza.

Anne: Prostě – mluvila jsem s ním, a... Víš, prve, když ses sem přestěhoval, bylo to.... No, bylo to provizorní řešení. Víš? Bylo to... dočasně. Potom, co ses pohádal s Isabelle. Ale... Jak to jen říct? Říkám si, jestli by nebylo lepší... Máš se tam u sebe dobře?

Krátká pauza.

Anne: A bydlí se ti dobře?

André: Jo.

Anne: Ano, myslela jsem si. Přesně to jsem si říkala. Jen mě napadlo, jestli by nebylo bezpečnější... Jestli by pro tebe nebylo pohodlnější, kdybychom se dohodli, že se přestěhuješ sem. Jakože nastálo. Bydlet tu s náma. Za podmínky, že bychom měli někoho na výpomoc.

Krátká pauza.

Anne: Vídali bychom se denně. Bylo by to jednodušší. Co říkáš?

Pauza.

Anne: Mluvila jsem s Pierrem. Souhlasí.

André: Jenže... Já myslel, že... Měl jsem dojem, že se chystáš do Londýna.

Anne: Ale ne, tati. Co to máš pořád s tím Londýnem?
Zůstávám v Paříži.

André: Já už tě vůbec nechápu. Ustavičně měníš názory. Jak se v tom má člověk vyznat?

Anne: Ale já jsem nikdy do Londýna jet neměla, tati.

André: Ale jo. Říkalas to.

Anne: Ale ne...

André: Je mi líto, Anne. Před pár dny jsi mi to oznámila.
Zapomnělas?

Pauza.

André: Zapomnělas. Poslyš, Anne, já mám dojem, že máš dost problémy s pamětí. Vážně, věř mi. Dělán si starosti. Ty sis nevšimla?

Anne: Do Londýna každopádně nejedu.

André: To je dobře. Tam věčně jenom prší.

Anne: Zůstávám tady. A Pierre taky.

André: A já?

Anne: Ty taky, tati. Zůstaneš tu.

André: A tvá sestra? Ta je kde?

Anne: Tati...

André: Co?

Krátká pauza.

André: Kdybys věděla, jak mi chybí...

Pauza. Tma.

*

7.

O něco později večer. Anne a Pierre sedí u stolu. André se objeví ve dveřích z kuchyně. Anne ani Pierre si ho nevšimli.

Pierre: Je nemocný, Anne. Je nemocný.

V tu chvíli si oba uvědomí, že André vešel. Anne nadskočí. Mučivá chvíle.

Anne: Tati. Proč nespíš? Pojd' si sednout. Pojd'.

Neodpovídá.

Anne: Tati...

Pauza.

Anne: Pojd', tati.

Pauza.

Anne: Pojd' si sednout.

Pauza. Tma.

*

8.

Takřka záhy. Anne, Pierre a André. O několik chvil později téhož večera. Jedí.

Pierre: A takže to šlo dobře?

Anne: Ano. Výborně. Souhlasíš, tati?

André: Co?

Anne: Že to šlo dobře, to setkání s Laurou...

André: Jo.

Anne: Rozesmál jsi ji.

André: Ano?

Anne: Ano. Okouznil jsi ji. Říkala mi to. Říkala, že jsi okouzlující. Že máš svou náuru, ale jsi okouzlující. Takhle přesně to řekla. Zítra ráno přijde zas. Začne tady pracovat.

Pauza.

Anne: Dáš si ještě trochu?

André: Dám. Výborný kuře. Co? Kdes ho koupila?

Anne: Dole.

André: Ano?

Anne: Proč?

André: Jen tak. Je dobrý.

Anne: Pierre?

Pierre: Ne, díky.

Dolije si víno.

Pierre: A bude tady celý den? Jakože...

Anne: Ano. Do šesti.

Pierre: A potom?

Anne: Jak to myslíš?

Pierre: Od šesti?

Anne: Budu tu já.

Pauza.

Pierre (*na Andrého, vyčítavě*): Jste spokojený?

André: S čím?

Pierre: Že máte dceru, která se o vás stará. No ne? Máte štěstí.

André: Vy máte taky štěstí.

Pierre: Myslíte?

Pauza. Anne vstane a nese zbytky do kuchyně.

André: Co s ní je?

Pierre: S Anne? Je unavená. Potřebovala by slunce.

André: Měl byste se o ni víc starat, kamaráde. Proč s ní někam nevyjedete?

Pierre: Proč? Mám vám říct, proč?

Krátká pauza.

Pierre: Někdy si říkám, že to určitě děláte schválně.

André: Co?

Pierre: Ale nic.

Doleje si další skleničku.

Pierre: Před týdnem a půl jsme měli letět na Korsiku.

André: Vážně?

Anne se vrací.

Pierre: Ano. Ale na poslední chvíli jsme to museli zrušit. A víte proč?

André: Ne.

Pierre: Protože jste se pohádal s Isabelle.

André: S Isabelle?

Pierre: Tou, co se o vás starala. Před Laurou. Zapomněl jste?

Krátká pauza.

Pierre: Nemohli jsme odjet, abyste nezůstal sám. Odvolali jsme dovolenou a vzali vás sem. A teď byste tu měl zůstat. Definitivně. Jestli to dobře chápu...

Pauza.

Pierre (*na Anne*): Zapomněl. K neuvěření.

Anne: Nech toho.

Pierre: Čeho?

Anne: Jseš trochu...

Pierre: Trochu co?

Anne: Naježenej.

Pierre: Vůbec ne, Anne. Já jsem naopak nesmírně trpělivej.
Nesmírně. Věř mi.

Anne: A tím chceš říct co?

Pierre: Nic.

Anne: Ale jo, povídej.

Pauza.

Anne: Proč říkáš, že jseš trpělivej?

Pierre: Kdokoliv na mém místě by...

Anne: No?

Pierre: ...tě zkoušel přemluvit, abys...

Anne: Abych?

Pierre: Dělal, co se nabízí, Anne. Co se nabízí.

Anne: A to je?

Pierre: To dobře víš.

Pauza.

André: Kde je to kuře? Odnelas ho?

Anne: Ano. Chtěl jsi ještě?

André: Jo. Je v kuchyni?

Anne: Jdu tam.

André: Ne. Jen sed', já jdu.

Vstává a jde do kuchyně. Pierre si znovu doleje.

Anne: Proč před ním takhle mluvíš?

Pierre: A co jsem řekl'?

Pauza.

Pierre: Tak jako tak na to zapomene.

Anne: To není omluva.

Pauza.

Pierre: Poslyš... Já rozumím, jak ti je.

Anne: Ne, nerozumíš.

Pierre: Ale jo... Já jenom nechápu... Tolik toho pro něj děláš. Je to obdivuhodný. Rozhodla ses vzít ho domů. Proč ne? Ale... Jak to říct? Vážně myslím, že bys měla zvážit ještě jinou možnost.... On dočista blázní, Anne.

Anne: Nemluv takhle.

Pierre: A jak mám mluvit? Říkám pravdu. Musíme to vymyslet jinak.

Anne: A jak?

André se objeví ve dveřích. Poslouchá. Nikdo si ho nevšimne.

Pierre: Někam ho dát.

Anne: Do nemocnice?

Pierre: Ano. Někam, kde jsou na to zařízení.

Pauza.

Pierre: Bude to pro něj lepší.

Anne: A proč mi to říkáš dneska? Vždyť přece zítra sem...
Bude tu...

Pierre: Jo. Máš pravdu. Uvidíme. Třeba to s tou holkou půjde výborně. Říkalas, že je asi dobrá. Ale věř mi, že někdy jsou chvíle, kdy... I kdyby byla sebelepší... Je nemocný, Anne. Je nemocný.

*V tu chvíli si oba uvědomí, že André vešel. Anne nadskočí.
Mučivá chvíle. Opakování.*

Anne: Tati. Proč nespíš? Pojd' si sednout. Pojd'.

Neodpovídá.

Anne: Tati...

Pauza.

Anne: Pojd', tati.

Pauza.

Anne: Pojd' si sednout.

On nic neříká a odejde, jako by si šel lehnout. Pauza. Tma.

*

9.

V pokoji, o něco později. Pierre je sám. Anne se objeví ve dveřích.

Pierre: Spí?

Anne: Jo. Už to je.

Pierre: To byl den...

Anne: To teda.

Pauza.

Pierre: V pohodě?

Anne (*trochu mimo*): Chtěl, abych mu zazpívala ukolébavku. Věřil bys tomu? Chtěl po mě... Písničku. A pak hned zavřel oči a usnul. Měl otevřenou pusou. Působil pokojně. Tak klidně.

Krátká pauza.

Pierre: Slyšel to předtím? To, jak jsme...

Anne: Jo. Vždyť to víš. Stál tady. Jo. Nemohl neslyšet.

Pierre: Ale neříkal nic?

Anne: Ne. Jenom se tak nějak zachmuřil. Byl jako děcko. Povídám, chtěl po mně zazpívat ukolébavku. Rozplakala jsem se.

Pierre: Chápu.

Anne: Vzpomněla jsem si, jaký býval dřív... Mívala jsem z něj hrůzu, když jsem byla malá. Kdybys věděl. Míval tolik autority. A teď tu leží, já mu zpívám ukolébavku a on usíná. Připadá mi to skoro neuvěřitelný. A smutný. Strašlivě smutný.

Pauza. Podívá se na Pierrovu skleničku.

Anne: Máme ještě?

Pierre: Jo. Dáš si skleničku?

Anne: Dám, prosím.

Vstane a nalévá jí.

Anne: Večer působil zvláště.

Pierre: Víš, co si o tom myslím.

Anne: Mám z toho strach.

Pierre: Nebudem mluvit o něčem jiném?

Anne: No jasně. Promiň.

Pauza. Dlouhá. Nejistota.

Anne: Výborný víno.

Pierre: Jo.

Pauza. Usmějí se na sebe. Ticho. Nemají si snad už co říct?

Anne: Uvažovala jsem o tom, cos před tím říkal. O té... Jak jsi říkal, že bychom ho měli dát do nějaké instituce...

Pierre: Ano?

Anne: Jo. Řekla jsem si, že máš asi pravdu. V zásadě máš asi pravdu.

Dopije víno na jeden hlt. Pierre se usměje. Tma.

*

10.

Pořád tentýž pokoj, který je nadále čím dál prázdnější. André přichází z kuchyně. Je ráno. V ruce má hrnek kávy.

André: Jestli jsem se dobře vyspal? Jestli jsem se dobře vyspal? Co já vím? Asi jo. Jé, zapomněl jsem cukr. Cukr!

Ženský hlas (z kuchyně): Já ho přinesu.

André: Jo. Dám si ho do... Kafe si vždycky sladím. Vždycky ráno. Dvě lžičky. Je to prosté, lidi se dělí na dva typy. Ti, kteří si kafe sladí, a ti druzí. A potom je hlavní vědět, do jaké kategorie patříš. Já se řadím k těm, co sladí. Co si... Je mi líto, ale je to tak. Fajn. Neseš ho?

Ženský hlas (z kuchyně): Jo, jo. Hned jsem tam...

André: Jasněže jsem se dobře nevyspal. Měl jsem noční můru. Zdálo se mi, že se u mě objevil jeden chlap. Pohádali jsme se a on mi chtěl namluvit, že jsme u něj doma. A že je to tvůj manžel nebo tak něco. Vyhrožoval mi.

Najednou vidí nový kus nábytku, který nepoznává.

André: A co je tohle? Kdo to sem dal? Anne? Ale... Anne?
Mohla ses mě aspoň zeptat, než jsi... Anne?

Vejde Laura.

Laura: Tak, tady je ten cukr.

André je překvapený, že ji vidí.

André: Co?

Laura: Dvě lžičky, ano?

André: Kde je Anne?

Laura: Ve městě.

André: Vážně? Už?

Laura: Ano.

André: No ale – kolik je?

Laura: Za chvíli se vrátí. Navečer. Dojdu vám pro léky.

André: Ne. Počkejte.

Laura: Proč?

Krátká pauza. On váhá, jestli se jí svěřit se svým údivem.

Laura: Hned jsem zpátky. Jen vám přinesu léky.

Odejde. Zdá se, že mu její přítomnost dělá starosti.

André: Zase jsem ztratil hodinky. Kurvadrát. Ted' už fakt. Já...
Jsem... Měl jsem se obléct, než přišla. Takhle se ukazovat.
V pyžamu.

Laura nese skleničku vody.

André: Kolik je hodin?

Laura: Je čas na léky. Tady. Radši si je vemte hned. Ať to máme z krku. Ano? Dneska tři. I ta malá modrá... Co ji máte rád. Malá modrá pilulka. Je pěkná, ta malá modrá, ne?

André: Můžu se na něco zeptat?

Laura: Ano.

André: Jste samaritánka?

Laura: Ne.

André: Tak proč na mě mluvíte, jako bych idiot?

Laura: Já?

André: Vy.

Laura: Ale vůbec ne... Naopak jsem se...

André (*napodobuje*): „Malá modrá pilulka“, „malá modrá pilulka“.

Laura: Moc se omlouvám. Nemyslela jsem...

André: Je to protivné. Uvidíte, až budete v mém věku. Což přijde rychle, mimochodem. Je to velice protivné.

Laura: Prosím za prominutí. Já... Už to neudělám.

André (*napodobuje*): „Malá modrá pilulka“.

Ona mu podá sklenici vody.

André: Ničeho jste si nevšimla?

Laura: Co myslíte?

André: Co byste řekla? Ten byt, přece!

Laura: Ne. Co je s ním?

André: Změnil se.

Laura: Myslíte?

André: Jo. Tenhle kus nábytku, třeba. Támhle ten. Kdo ho tam dal?

Laura: Netuším. Asi vaše dcera.

André: No vida. Moje dcera... Vidíte... To jsou věci! Mě už se nikdo na nic neptá. Já... Víte, co se tu kuje? S tímhle bytem?

Laura: Ne.

André: Zato já jo. Mám oči a uši. Všechno vím.

Pauza.

André: A když jsme u toho, chtěl jsem se omluvit, jestli jsem... Když jsme se naposled viděli... Jestli jsem byl snad moc... Anebo ne dost... Ne?

Laura: Nic se neděje. Vaše dcera mě varovala. Říkala, že máte svou náturu.

André: Ano?

Laura (*laskavě*): Ano. A víte, co jsem jí řekla?

André: Ne...

Laura: Řekla jsem jí: „Tím líp.“

André: Ano? To je milé. A stejně se té Elise děsně podobáte.
Mé druhé dceři. Anne ne. Té druhé. Té, kterou mám rád.

Laura: Anne mi říkala, co se jí stalo. Je mi to líto. Netušila
jsem.

André: Co?

Laura: O té nehodě.

André: Jaké nehodě?

Laura: Co?

André: O čem mluvíte?

Laura (*váhavě*): To nic...

Pauza.

Laura: Vezmete si ty léky? A pak se půjdeme obléct...

André: Vidíte?

Laura: Co?

André: Vidíte? No jak jste to teď říkala...

Laura: No, já...

André: Mluvíte se mnou jako s idiotem.

Laura: Ale ne.

André: Ale jo!

Laura: Ale ne, já...

André: „A pak se půjdeme oblékat...“ „Malá modrá pilulka...“

Pauza.

André: Víte, já jsem inteligentní. Dost. Občas mě to až překvapí. Tak si to zapamatujte, rozumíte?

Laura: Ano, já... Budu na to myslet.

André: Děkuju.

Pauza.

André: No vážně. Já jsem dost... Někdy mě to až překvapí. Mám paměť jako slon.

Krátká pauza.

André (*chce to upřesnit*): To je zvíře.

Laura: Víím, víím.

André vypije vodu, aniž by si vzal léky.

Laura: Zapomněl jste na pilulky!

On se podívá do dlaně.

André: No vážně, jo... Co tam dělají?

Laura: Donesu novou vodu.

André: Ne, ne. Nenamáhejte se zbytečně. Však já je zapiju...

Laura: Čím?

André: Uvidíte. Kávou.

Laura: Určitě?

André: Jistě.

Laura: Ale s vodou by to bylo...

André: Ne, ne. Koukněte. Tak. (*Spustí něco, o čem se domnívá, že to bude působit jako kouzelnické vystoupení*) Uvidíte. Koukáte? Pozor. Dám si je do pusy. Viděla jste? Viděla jste?

Laura: Ano, ano. Já... koukám se.

André: Tak. A teď – kávu. Pozor... Hop.

Spolkne léky.

André: A je to.

Laura: Bravo.

André (*skromně*): Zamlada jsem trochu dělal do cirkusu.

Laura: Vážně?

André: Ano. Byl jsem dost nadaný. Zvlášť jako kouzelník. Máte ráda kouzla? Mám vám něco málo předvést? Potřeboval bych karty. Nemáte?

Laura: Ne.

André: V nějakým šuplíku by měly být... Měli bychom se podívat. Káry, kříže, srdce a piky!

Mne si ruce.

André: Karty jsem měl rád odjakživa. Než jsem se oženil, hrávali jsme s kamarády. Kolikrát až do rána. Kára, pik. Eso! Já vám předvedu něco, co jste jakživa neviděla. Voalá! To je trik, co jsem vymyslel. Uvidíte. Nebo spíš neuvidíte nic. Jen kouzla. Kouzla. Kouzla!

Laura: Nejdřív se oblečeme.

André: Hned teď?

Laura: Jo.

André (*jako dítě*): Jé, ne, teď ne...

Laura: Teď.

André: Ne.

Laura: Ano.

André: A k čemu? Stejně si večer budu muset zas vzít pyžamo, ne? Takže takhle ušetřím čas.

Laura: Pravda. Ale když si necháte pyžamo, nebudeme moct jít ven.

André: Kam chcete jít?

Laura: Do parku. Dneska je pěkně.

Najednou vejde muž. V ruce má hrnek kávy.

Muž: Všechno v pořádku?

Laura: Jojo. Zrovna se jdem obléct.

André: Ale...

Laura: Jdete se mnou?

André nerozumí, co u něj ten muž dělá.

Muž: V pořádku, André?

André nehne brvou, nereaguje.

Muž: Něco se děje?

André: Ne, nic...

Muž: Zrovna si s váma chci promluvit.

André: Se mnou?

Muž: Jo.

Laura: No, tak to... Půjdu vám připravit věci.

André (*má strach*): Ne, počkejte...

Laura: Hned jsem zpátky.

André: Nenechávejte mě tu.

Laura: Co? Vždyť budu hned vedle. Za chvíli jsem tu.

Odejde. Vycítíme, jak je André nervózní, jako by ho přítomnost toho neznámého děsila. Vrací se mizanscéna z pátého obrazu.

Muž: Můžu se na jednu věc zeptat?

André: Ano.

Přijde k němu ještě blíž. Vypadá to skoro výhruzně.

Muž: Ale byl bych rád, kdybyste mi odpověděl upřímně. Bez vytáček... Mohl byste to pro mě udělat?

André (*nejistě*): Ano...

Muž: Takže dotaz zní...

Krátká pauza.

Muž: Hodláte tady vysírat ještě dlouho?

André: Já?

Muž: Jo, vy. Dost rád bych věděl, co si myslíte. O tomhle, přinejmenším. Nesmírně by mě zajímalo, jestli nás hodláte vysírat ještě dlouho?

Krátká pauza.

Muž: Nebo jinak – hodláte své dceři ještě dlouho ničit život? Anebo můžeme doufat, že se v příštích dnech budete chovat nějak rozumně?

André: Co... O čem to mluvíte?

Muž: O vás, André. O vás. O vašem přístupu.

Dá mu malý pohlavek.

André: Co to děláte? To já nestrpím.

Muž: Co, nestrpíte?

André: Ne.

Muž: A co uděláte, když to zopakuju?

André: Já...

Muž: No?

André: Dal bych vám zabrat. Fyzicky.

Muž: To mě chcete vydráždit?

Krátká pauza.

Muž: Abyste věděl, já taky jednu věc nestrpím. Když někdo vysírá. Nějak moc dlouho.

Muž mu s úsměvem vlepí další facku.

André: Dost! Slyšíte? Hned toho nechte.

Muž se pořád výhružně usmívá. André proti němu vypadá bezmocně.

Muž: Jo. To prostě nestrpím. Připadá mi to nemístné. Ve vašem věku.

Potřetí ho zlehka udeří.

André: Dost! Dost, povídám!

Muž: Dobře. Končím. Když vám to tak vadí. Ale snad jsem mluvil jasně. Snad jste mě pochopil. Jinak bych musel...

André: Co?

Kratičká pauza.

André: Co?

Muž: Podle vás...

Zvedne ruku, jako by ho chtěl znova praštit, a André si kryje tvář. Chvilku v té zahanbující obranné pozici zůstane. Anne se vrací z kuchyně: pokračování pátého obrazu. Změna nálady. Nese podnos s kuřetem.

Anne: Tak. Ty hodinky jsem nenašla, tati. Pak je najdeme, ale teď už je hotový kuře. Můžeme ke stolu.

Vidí otce.

Anne: Tati. Tati, co se děje?

Tma.

*

11.

Téměř vzápětí. André a Pierre (namísto Muže). Anne vejde s podnosem. Opakování.

Anne: Tak. Ty hodinky jsem nenašla, tati. Pak je najdeme, ale teď už je hotový kuře. Můžeme ke stolu.

Vidí otce.

Anne: Tati. Tati, co se děje? (*Na Pierra*) Co je mu?

Pierre: Já nevím.

Položí podnos a jde k otci, který zůstává v téže pozici, jako by čekal každou chvíli ránu.

Anne: Tati... Tati, co je ti? Podívej se na mě. V pořádku? Co se děje?

André: Já...

Anne: Co je ti?

André se rozvzlyká.

Anne: To ty hodinky? Tati, to kvůli tomu? Najdeme je, slibuju. Jo? Slibuju ti to. Ještě jsem neměla čas je hledat. Ale najdeme je. Jo? Pšt. No tak, nebreč.

Zatímco mluví, obejmě ho a hladí ho po vlasech. S jistou nervozitou se dívá na Pierra. Ten si sedne ke stolu a nalije si víno.

Anne: Bude to dobrý. Vid' Pšt. Dobrý to bude. Dobrý. Půjdeme jíst. Jo? Kuře máš rád, vid'?

André: Ale kolik je hodin?

Anne: Osm. Čas na večeři.

André: Osm večer?

Anne: Ano, tati.

André: Já myslel, že je ráno. Zrovna jsem vstával. Podívej, ještě mám pyžamo.

Anne: Ne, je večer, a já jsem upekla kuře. Tak pojd', jdem jíst. Pojd'. Tatínku. Tatínku.

On působí velice zmateně. Pauza. Tma.

*

12.

V pokoji, o chvílku později. André už spí. Pierre a Anne. Opakování.

Anne: Máme ještě?

Pierre: Jo. Dáš si skleničku?

Anne: Dám, prosím.

Vstane a nalévá jí.

Anne: Večer působil zvláště.

Pierre: Víš, co si o tom myslím.

Anne: Mám z toho strach.

Pierre: Nebudem mluvit o něčem jiným?

Anne: No jasně. Promiň.

Pauza. Dlouhá. Nejistota.

Anne: Výborný víno.

Pierre: Jo.

Pauza. Usmějí se na sebe. Ticho.

Anne: Uvažovala jsem o tom, cos před tím říkal. O té... Jak jsi říkal, že bychom ho měli dát do nějaké instituce...

Pierre: Ano?

Anne: Jo. Řekla jsem si, že máš asi pravdu. V zásadě máš asi pravdu.

Pierre: Jo, taky myslím.

Anne: Hrozně mě bolelo vidět ho takhle.

Pierre: Jo.

Anne: Zdálo se mi, že z tebe má strach.

Pierre: Já vím.

Anne: Já taky. Taky z tebe mám strach.

Pauza. On se kupodivu usměje.

Pierre: No tak, nemluv hlouposti. Neboj. Věř mi, je to dobrý rozhodnutí. Pak si budeme moct trochu vydechnout. Někam odjet. Nechce se ti?

Anne: Kam?

Pierre: Já nevím. Daleko. Jen my dva. Žít...

Krátká pauza.

Pierre: Fakt nemáš důvod dělat si výčitky. To nemá smysl.

Anne: Smysl? A co má smysl?

Pierre: Být šťastní. Být spolu. Být naživu.

Ona ho obejmě. Tma.

*

13.

Nazítří ráno. Byt je teď v podstatě prázdný. André je v pokoji sám. Sedí na stejném místě. Najednou vejde Anne.

Anne: Ty už jsi vzhůru?

André: Nespál jsem.

Anne: Celou noc?

André: Ne. Ani minutu.

Anne: Proč? Něco se děje?

André: Vidělas to?

Anne: Co?

André: Jakýpak „co“? Se rozhlídni. Není tu žádný nábytek.

Anne: No a?

André: No a? Vyloupili nás.

Anne: Ale ne.

André: Ale vždyť už tu nic není!

Anne: Tak to tu bylo vždycky, tati. Tak je ten byt zařízený.

André: Myslíš?

Anne: Jasně. Vždycky to tak bylo.

André: Je mi líto, ale pleteš se.

Anne: Ne. Vážně. Nelíbí se ti to? Připadá ti to neútluný?

André: Spíš hrozný, chceš říct. Kdo to dělal? Kdo to vybavoval?

Anne: Já, tati.

André: Fakt? Vždyť tu nic není!

Anne: Já vím. Mně se to tak líbí. Tak. Potřebuju kafe. Dáš si?

André: Býval tu nábytek. Jasně si vzpomínám. Stály tu skříně tak nějak všude.

Anne: To si pleteš se svým bytem, tati. Tady to vypadalo vždycky takhle. Tak. Já si dám kafe. A pak se půjdem oblíct.

Anne odejde.

André: Už?

Anne (*zpoza scény*): Jo. Přijde ti návštěva. Pamatuješ?

Pauza.

Anne (*zpoza scény*): Tati, pamatuješ?

André: Milá zlatá, přestaň mi laskavě všechno tisíckrát opakovat, je to protivný. Pořád jen žvaníš, žvaníš, žvaníš. Konce to nemá. Jasněže si pamatuju! Jak bych moh' zapomenout? Pořád to opakuješ.

Anne se vrátila.

Anne: Promiň. To já jen pro jistotu. Měla by přijít včas.

André: Už?

Anne: Jo. Má přijít včas na tvou snídani. Dáš si kafe, než...

André: V noci se mi o ní zdálo.

Anne: O Lauře?

André: Jo. Aspoň myslím. Zase jsem viděl její tvář.

Anne se usměje.

André: Víš, že mi vážně připomněla tvou sestru...

Anne: Laura? Jo. Mluvil jsi o tom.

André: Tobě to nepřijde?

Anne: Co? No jo, trochu.

Pauza.

Anne: Každopádně jsem ráda, že ji máš rád. Působí vážně moc mile. Příjemně. A schopně. Dobře se o tebe postará

André: Jo. Mám ji rád.

Anne: Fajn. Oblečem se, než přijde, jo?

André: Kdo?

Anne: Laura. Nová pečovatelka. Ta, co ji máš rád.

André: No jo, jo, jo...

Anne: Bude lepší přivítat ji v saku.

André: A v kalhotách.

Anne: Líbilo se jí to vaše první setkání, víš. Připadal jsi jí moc...

André: Moc?

Anne: Už nevím přesně, jak to... Už to mám. Okouzlující. Říkala, že jsi okouzlující.

André: Vážně?

Anne: Taky ses před ní pěkně předváděl.

André: Vážně?

Anne: Jo. Namluvils jí, žes byl tanečník. Žes stepoval.

André: Já?

Anne (*se smíchem*): Jo.

André (*s dětským úsměvem*): A co ona na to?

Anne: Že by chtěla, abys jí to jednou předvedl.

André: To je vtipný. Já už ani nevím, že jsem uměl stepovat. Tys to věděla?

Anne: Ne.

André: Mám skryté talenty.

Anne: Vypadá to tak.

André: Stepovat?

Krátká pauza. Přemýšlí. Zvonek.

Anne: Ale.

André: To je ona?

Anne: Určitě.

André: To... Už teď? Nejsem připravený. Nejsem oblečený.

Anne: Nevadí. Oblečeš se pak.

André: Ale ne. Já... Musím si vzít kalhoty. Anne. Anne, nejsem oblečený.

Anne: To nevadí.

Anne jde ke dveřím.

André: Ale vadí to.

Anne: Oblečeš se pak. Čeká za dveřmi.

André: Anne.

Anne: Co?

André: Nenechávej mě tak. Nejsem oblečený. Co si o mně pomyslí? Musím se obléct. Kde mám věci?

Anne: Tati. Proč musíš vždycky všechno tak komplikovat? Oblečeš se pak. Nemáš důvod být nervózní.

André: Bude mi stydno...

Anne: Ale ne...

André: Ale jo. Podívej, jsem v pyžamu. Musím si vzít kalhoty.

Zvonek podruhé. Anne otevře dveře. objeví se Žena.

Anne: Dobrý den.

Žena: Dobrý den. Nejdu pozdě?

Anne: Ne, ne. Vůbec ne. Pojd'te dál. Pojd'te.

Žena vejde.

Žena: Děkuju.

André: Ale... Kdo to je?

Anne: Čekáme vás. Pojd'te. Díky, že jste přišla tak brzy.

Žena (*k Andrému*): Dobrý den, André.

André: Ale Anne... To není ona.

Anne: Tati. (*k Ženě*) Dáte si něco k pití? Kafe?

Žena: Ne, díky.

Anne: Snídala jste už? Posad'te se. Já...

André: To není ta, kterou chci. Kde je ta, co ji mám rád? Kde je?

Anne: Ale tati... Co to povídáš? Pozdrav Lauru.

André: Něco tady nehraje. Něco nehraje!

Pauza.

Žena: Vzpomínáte si na mě? Už jsme se viděli.

Pauza.

Žena: Seznamovali jsme se...

Pauza. André působí zoufale. Ucouvne.

Žena: A říkala jsem vám, že přijdu zas... Podívat se, jak žijete a jestli vám můžu pomoci...

Pauza.

Žena: Pamatujete?

Pauza

Žena: Nepamatujete?

Pauza.

Žena: André? Pamatujete?

Pauza.

Žena: Pamatujete?

Pauza. Tma.

*

14.

Takřka vzápětí. Více nábytku. Žena je uvnitř.

Anne: Musím ti něco říct, tati.

Pauza. André vypadá poděšeně.

Anne: Mluvila jsem s Pierrem.

André: S Pierrem?

Anne: S Pierrem, tati. Mluvila jsem s ním.

André: Já toho chlapa nemůžu vystát.

Anne: Není to „ten chlap“. Je to muž, kterýho miluju.

Pauza.

Anne: Prostě.... Mluvila jsem s ním, a... Víš, prve... Jak to říct?
Říkala jsem si, jestli by nebylo lepší... Co říkáš na tenhle pokoj?

Krátká pauza.

Anne: Co? Vypadá příjemně, ne?

Žena: Z okna je výhled do parku.

Anne: Jo. Je to příjemný. Skoro jak v hotelu. No ne?

Žena: Říkají to všichni klienti.

Anne: Říkala jsem si, že by ti tu třeba bylo líp.

André: Kde?

Anne: Tady. Třeba by pro tebe bylo bezpečnější...
Příjemnější, kdybychom se společně rozhodli, že se
přestěhuješ sem.

Krátká pauza.

Anne: Co ty na to?

André: A ty? Co budeš dělat ty? Kde budeš spát? V jakým
pokoji?

Anne: Vzpomeň si, já se přece stěhuju do Londýna.

André: Ale ne.

Anne: Jo. Vzpomínáš? Říkala jsem ti to... Vzpomínáš si?

André: Ale říkalas, že... Určitě?

Anne: Ano.

André: Říkalas, že zůstaneš tady, se mnou.

Anne: Ne, musím tam. Je to důležitý. Už jsem ti to
vysvětlovala. Ale budu za tebou jezdit. Občas na víkend.

André: A já?

Anne: Ty zůstaneš tady. V Paříži.

André: Úplně sám?

Pauza.

André: A tvoje sestra? Ta je kde?

Anne: Tati...

André: Co?

Pauza.

André: Kdybys jen věděla, jak mi chybí...

Anne: Mně taky chybí, tati. Chybí nám oběma.

André se na ni podívá, pokyne na ni, možná ji pohladí, jakoby pro jednou pochopil, co se nevysloví. Pauza. Tma.

*

15.

Bílá postel, která připomíná nemocniční lůžka. André už neví, kde je. Vejde Žena. Má bílou blůzu.

Žena: Vyspal jste se dobře?

André: Co tu dělám?

Žena: Je čas vstávat.

André: Neptal jsem se vás, kolik je. Ptal jsem se, co tu dělám.

Žena: Co prosím?

André vstane.

André: Kdo sem dal tu postel? Doprostřed obýváku? Byla to Anne? Tady už je možný všechno. S odpuštěním, tady je možný všechno.

Žena: Nerozčilujte se.

André: Nerozčiluju. Jen říkám, že postel doprostřed obýváku nepatří. Nedává to smysl. Kde je Anne?

Žena: Nate, nesu vám léky.

André: Vy mně dejte svátek s těma vašima lékama! Jste snad nějaká ošetřovatelka nebo co?

Žena: Jsem.

André (*konečně mu dochází, s kým mluví*): Aha, jste... No tak to... Tak to jo. Jste ošetřovatelka...

Žena: Jsem.

André: Tak to jo. Však já jsem si říkal. Působila jste tak. Tak nějak ošetřovatelsky. A co tu děláte?

Žena: Prosím?

André: Co tady děláte?

Žena: Starám se o vás.

André: No heleme! Vy že se o mě staráte?

Žena: Ano.

André: To jsou mi novinky. A jak dlouho?

Žena: Několik týdnů.

André: Několik týdnů? To teda děkuju za informaci. To jsou věci! Mně se v tomhle domě už nic neřekne. Mě vždycky postaví před hotovou věc. Vážně bych si měl trochu promluvit s Anne. Takhle to prostě dál nejde. Mě už to vážně začíná... Ale já měl dojem, že je tu nějaká nová.

Žena: Nová?

André: Jo. Nová ošetřovatelka.

Pauza.

André: Ta, co se podobá Elise. Mý druhý dceři.

Krátká pauza.

André: Nedávno jsem se s ní seznámil. Ne?

Žena: Tak. Vezmete si léky?

André: Měla přijít další den ráno. Laura. Ne?

Žena: Myslím, že si to pletete, André.

André: Připomínala mi Elise...

Žena (*netrpělivě*): No jo.

André: No jo, tak fajn. Dejte mi ty léky. Vy máte nějak naspěch, co?

Pauza. Dává si načas.

André: Kolik je hodin?

Žena: Čas na léky.

André: Ztratil jsem hodinky. Nevíte, kde je... Ztratil jsem hodiny... Anne? Anne?

Žena: Vaše dcera tu není, André.

André: Ne? A kde je? Odešla?

Žena: Žije přece v Londýně, vzpomeňte si...

André: Co? Ale ne. Měla tam jet. Ale nakonec z toho sešlo.

Žena: Už tam žije několik měsíců.

André: Moje dcera? V Londýně? Mějte rozum, vždyť tam věčně jenom prší.

Žena: Koukněte, včera jsme si spolu znova četli pohled, co vám poslala. Nepamatujete?

André: Co to vykládáte?

Žena: Koukněte.

Ukáže mu pohled. On ho čte.

Žena: Každý den vám to říkám. Určitě už si vzpomínáte. Žije v Londýně, protože se seznámila s jedním mužem, jmenuje se Pierre a žijou spolu. Ale občas za vámi jezdí.

André: Anne?

Žena: Jo. Občas přijede na víkend. Chodí za vámi. Procházíte se v parku. Vypravuje vám, co dělá. Minule vám přivezla čaj. Ten máte přece rád

André: Čaj? Ten nesnáším. Já piju jenom kafe.

Žena: Ale tohle je výbornej čaj.

Vejde Muž. Taky je v bílém.

Muž: Všechno v pořádku?

Žena: Naprosto. Chystáme se obléct.

Muž: V pořádku?

André nereaguje. Muž Ženě podává dokumentaci, ona je podepíše.

Žena: Tak.

Muž: Díky. Pěkný den.

Žena: Zatím.

André: A on, to... To je kdo?

Muž odejde.

Žena: Kdo?

André: On... Ten, co tu teď byl.

Žena: To je Olivier.

André: Olivier?

Žena: Jo.

André: Určitě?

Žena: Jo. Proč?

André: Jen tak. Jen... Jak se to? Co tu dělá? Jakože... Co dělá u mě? Znáš ho?

Žena: Ano. To je Olivier. Chodí sem každý den.

André: Vážně? Ale vy...

Žena: Co?

André: Promiňte, že se tak ptám, ale mám zrovna trošku okno... Takže, vy... Vy... Kdože jste vy?

Žena: Já jsem Martine.

André: Martine. Jasně. Jo, jo, jo. Martine. A on je Olivier.

Žena: Ano.

André: Jasně. Jasně. A... A já?

Žena: Co vy?

André: No já... Kdože jsem já?

Žena: Vy? Vy jste André.

André: André?

Žena: Ano.

André: Určitě?

Žena (*pobaveně*): Jo.

André: André? To je pěkný jméno, André... No ne?

Žena: Moc pěkný.

André: To mi dala maminka. Aspoň myslím. Znala jste ji?

Žena: Koho?

André: Mámu.

Žena: Ne.

André: Ona byla tak... Měla obrovský oči. Bylo to... Zas se mi vrací její tvář. Snad se taky občas staví. Máma. Ne? Myslíte, že by se občas mohla na víkend...

Žena: Vaše dcera?

Přepadlý náhlým smutkem.

André: Ne, maminka. Já... Já chci mámu. Chci mámu. Chci... Chci odsud. Ať pro mě přijedou.

Žena: No tak. Pššš...

André: Chci mámu. Ať pro mě přijede. Chci zpátky domů.

André se rozpláče. Žena je překvapená: vůbec netušila, že se takhle rozesmutní.

Žena: Ale... Copak je vám? André... André... Co se děje? No tak. Pojd'te ke mně. Povídejte, copak...

André: Já...

Žena: Ano?

André: Zdá se mi... Jako bych ztrácel všechno listí, jeden list po druhém.

Žena: Všechno listí? O čem mluvíte?

André: Moje větve! Vítr... Já už nechápu, co se děje. Vy to chápete? Všechno to s tím bytem? Už se tu nevyznám. Víím, kde mám hodinky. Ty mám na zápěstí. To ještě víím. Na cestu. Ale jinak – už ani nevím, v kolik bych se měl...

Žena: Nejdřív se oblečeme, ano?

André: Ano.

Žena: Oblečeme se a pak půjdeme do parku. Ano?

André: Ano.

Žena: Vida. Jsou tam stromy. Listy. A pak se vrátíme a najíme se. V jídelně. Pak si odpočnete. A pak, když budete mít sílu, se zase půjdeme projít. Do parku. My dva. Dneska je totiž pěkně. Ne?

André: Je.

Žena: Svítí slunce. Škoda nejít ven. Tak to není každý den. Takovýhle počasí nikdy dlouho nevydrží, no ne? Tak se oblečeme, souhlasíte?

On jí sevře ruku.

André: Ne.

Žena: No tak. Nebud'te jak malej. No tak. Pojd'te se mnou. Ano? No tak. Klid. Klid. Pššš. Pššš. Už to půjde. Už to půjde. Pššš... Pššš.. Pššš...

On se uklidní v jejím náručí. Ona ho něžně kolébá. Pauza. Tma.

KONEC